

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU

(kasační senát)

4. července 2014

Věc T-644/11 P

Eugène Emile Marie Kimman

v.

Evropská komise

„Kasační opravný prostředek – Vedlejší kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Úředníci –
Hodnocení – Hodnotící zpráva – Hodnocení za rok 2009 – Pravidlo souladu mezi žalobou
a stížností – Článek 91 odst. 2 služebního řádu úředníků – Stanovisko skupiny *ad hoc* – Zkreslení –
Povinnost uvést odůvodnění – Zjevně nesprávné posouzení“

Předmět: Kasační opravný prostředek podaný proti rozsudku Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (druhého senátu) ze dne 29. září 2011, Kimman v. Komise (F-74/10, EU:F:2011:171), jehož předmětem je zrušení tohoto rozsudku.

Rozhodnutí: Rozsudek Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (druhého senátu) ze dne 29. září 2011, Kimman v. Komise (F-74/10) se zrušuje v rozsahu, v němž prohlašuje za přípustný druhý žalobní důvod, šest prvních částí třetího žalobního důvodu a čtvrtý žalobní důvod, s výjimkou výtky, podle níž práce vykonaná navrhovatelem v zájmu orgánu nebyla údajně zohledněna, které byly vzneseny navrhovatelem v řízení v prvním stupni, jakož i v rozsahu v němž se Evropské komisi ukládá povinnost, aby kromě svých nákladů řízení nahradila čtvrtinu nákladů vynaložených navrhovatelem v uvedeném řízení. Hlavní kasační opravný prostředek se zamítá. Žaloba podaná Eugènem Emilem Marie Kimmanem u Soudu pro veřejnou službu se zamítá. Eugène Emile Marie Kimman ponese veškeré náklady řízení, které mu vznikly v řízení v prvním stupni, jakož i v řízení o hlavním kasačním opravném prostředku. Každý účastník řízení ponese vlastní náklady, které mu vznikly v rámci řízení o vedlejším kasačním opravném prostředku.

Shrnutí

1. *Žaloby úředníků – Předcházející správní stížnost – Shoda mezi stížností a žalobou – Totožnost předmětu a důvodu – Důvody a argumenty neobsažené ve stížnosti, ale se stížností úzce související – Přípustnost – Žalobní důvod týkající se vnější nebo vnitřní legality – Nedostatečná podmínka pro konstatování přípustnosti*

(Služební řád, čl. 91 odst. 2)

2. *Žaloby úředníků – Předcházející správní stížnost – Shoda mezi stížností a žalobou – Totožnost předmětu a důvodu – Dodržení zásad účinné soudní ochrany a právní jistoty – Široký výklad pojmů předmět a důvod – Změna právního základu výtky – Nedostatečná podmínka pro konstatování nového důvodu výtky*

(Listina základních práv Evropské unie, článek 47; služební řád, články 90 a 91)

3. *Žaloby úředníků – Předcházející správní stížnost – Shoda mezi stížností a žalobou – Totožnost předmětu a důvodu – Důvody a argumenty neobsažené ve stížnosti, jimiž je však zpochybňována opodstatněnost odůvodnění uvedeného v odpovědi na stížnost – Přípustnost*

(Služební řád, články 90 a 91)

4. *Kasační opravný prostředek – Důvody kasačního opravného prostředku – Porušení povinnosti odpovědět na důvody a návrhová žádání účastníků řízení – Nesprávné posouzení smyslu námítky nepřijatelnosti předložené v prvním stupni ze strany Soudu pro veřejnou službu – Opodstatněný kasační opravný prostředek*

(Statut Soudního dvora, příloha I, článek 11)

5. *Soudní řízení – Náklady řízení – Povinnost nést náklady řízení – Zohlednění požadavků ekvity – Uložení nákladů řízení účastníku, který měl úspěch ve věci – Nepoužitelnost v případě sice vznesené, avšak neprokázané nesrovnalosti – Meze – Povinnost předchozí konzultace účastníků řízení – Neexistence*

(Jednací řád Soudu pro veřejnou službu, články 87 a 88)

1. Návrhová žádání předložená unijnímu soudu v žalobách úředníků mohou obsahovat pouze výtky spočívající na stejném důvodu jako výtky uplatněné ve stížnosti s tím, že tyto výtky mohou být před unijním soudem dále rozvedeny předložením žalobních důvodů a argumentů, které nejsou nutně uvedeny ve stížnosti, ale úzce s ní souvisejí.

Při posuzování, zda výtky spočívají na stejném důvodu jako výtky uplatněné ve stížnosti, nemůže unijní soud vycházet pouze z okolnosti, že důvod směřuje ke zpochybnění vnější nebo případně vnitřní legality napadeného aktu.

Kromě toho okolnost, že důvody obsažené v žalobě a stížnosti mají za cíl zpochybnit vnitřní nebo vnější legalitu aktu, neumožňuje sama o sobě prokázat, že tyto důvody mohou být považovány za důvody mezi sebou úzce související. Pojmy vnitřní a vnější legality jsou totiž vzhledem k přesnému předmětu dané výtky příliš široké a abstraktní na to, aby mohly zajistit, že taková souvislost může existovat mezi důvody spadajícími výlučně pod jeden z těchto dvou pojmů.

(viz body 45, 50 a 54)

Odkazy:

Tribunál: rozsudek ze dne 25. října 2013, Komise v. Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, body 73, 75 a 79 a citovaná judikatura

2. Uplatňování pravidla shody mezi žalobou a stížností, jakož i její přezkum unijním soudem musejí zajistit plné dodržování zásady účinné soudní ochrany, která představuje obecnou zásadu unijního práva, vyjádřenou v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, aby tak dotyčná osoba mohla platně napadnout rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a současně zásady právní jistoty, aby se tak uvedený orgán mohl od stádia

stížnosti seznámit s výhradami, které dotyčná osoba vznáší proti napadenému rozhodnutí. I když je tedy nezměnitelnost předmětu a důvodu sporu mezi stížností a žalobou nezbytná k tomu, aby bylo možno dosáhnout smírného řešení sporů tím, že orgán oprávněný ke jmenování bude od stádia stížnosti informován o výhradách vznesených dotyčnou osobou, nemůže výklad těchto pojmů vést k omezení možností dotyčné osoby účinně napadnout rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení. To je důvod, proč pojem předmětu sporu, který odpovídá nárokům dotyčné osoby, jakož i pojem důvodu sporu, který odpovídá právnímu a skutkovému odůvodnění těchto nároků, nesmějí být vykládány restriktivně.

V této souvislosti nestačí pouhá změna právního základu výtky k tomu, aby byl její důvod považován za nový. Víceero právních základů totiž může podporovat jeden a tentýž nárok, a tudíž jeden a tentýž důvod. Jinak řečeno skutečnost, že je v žalobě uvedeno porušení určitého ustanovení, které nebylo namítáno ve stížnosti, nezbytně neznamená, že tím byl změněn důvod sporu. Je totiž třeba vycházet z podstaty uvedeného důvodu a nikoli z pouhého znění jeho právních základů, přičemž unijní soud musí zkoumat, zda mezi jeho právními základy existuje úzká souvislost a zda se v zásadě vztahují k týmž nárokům.

(viz body 57 až 60)

Odkazy:

Tribunál: výše uvedený rozsudek Komise v. Moschonaki, EU:T:2013:557, body 82 až 85

3. V rámci žaloby podané úředníkem musí být v případě, kdy se stěžovatel seznámí s odůvodněním aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení prostřednictvím odpovědi na jeho stížnost, nebo v případě, kdy odůvodnění uvedené odpovědi podstatně mění nebo doplňuje odůvodnění obsažené v uvedeném aktu, každý důvod předložený poprvé ve stádiu žaloby a směřující ke zpochybnění opodstatněnosti odůvodnění uvedeného v odpovědi na stížnost považován za přípustný. V takových případech nebylo totiž dotyčné osobě umožněno seznámit se přesně a konečně s důvody, na nichž je založen akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení.

(viz bod 61)

Odkazy:

Tribunál: výše uvedený rozsudek Komise v. Moschonaki, EU:T:2013:557, bod 86

4. Pokud Soud pro veřejnou službu nerozhodl o námitce nepřipustnosti vznesené účastníkem řízení a zmýlil se navíc ohledně přesného významu argumentů ohledně merita dotyčného žalobního důvodu, musí být část napadeného rozsudku dotčená tímto pochybením zrušena.

(viz bod 85)

Odkazy:

Soudní dvůr: rozsudek ze dne 29. června 1994, Klinké v. Soudní dvůr, C-298/93 P, Recueil, EU:C:1994:273, bod 20

5. Podle článku 88 jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu lze účastníkovi řízení uložit, a to i když měl ve věci úspěch, částečnou nebo i úplnou náhradu nákladů, odůvodňuje-li to jeho chování, včetně před zahájením řízení. Jelikož uvedený článek 88 upravuje výjimku z pravidla stanoveného v článku 87 tohoto jednacího řádu, podle něhož se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží

náhrada nákladů řízení, nebylo by důvodné uložit účastníku řízení, který měl ve věci úspěch, aby nesl vlastní náklady řízení a část nákladů vynaložených protistranou, a to na základě nesrovnalosti, která byla sice vznesena, avšak nebyla prokázána.

Uvedený článek 88 navíc nezakládá žádnou povinnost k předchozí konzultaci účastníků řízení ohledně takového rozdělení nákladů řízení.

(viz body 94, 95 a 97)

Odkazy:

Soud pro veřejnou službu: usnesení ze dne 10. května 2011, Barthel a další v. Soudní dvůr, F-59/10, Sb. VS, EU:F:2011:51, bod 33 a citovaná judikatura